

[Socialministeren.]

Jeg vil slutte mine bemærkninger med at fastslå, at med det system, der er bygget op i loven, ligger ansvaret for rigtigheden af de trufne afgørelser i disse sager i første omgang hos de lokale børneværn. Den efterfølgende prøvelse sker i den sociale ankestyrelse og ved domstolene. Heri ligger, at jeg som socialminister ikke kan tage et medansvar for den trufne afgørelse i den enkelte sag. Jeg kan påse, at den fremgangsmåde, som loven foreskriver, er fulgt ved sagens behandling. Hertil kommer, at jeg, såfremt jeg mere generelt får det indtryk, at børneværnene ikke lever op til deres ansvar, må overveje at søge loven ændret for at afhjælpe dette forhold. De oplysninger, som foreligger for mig, giver mig grund til at mene, at der af børneværnene udføres et meget omhyggeligt arbejde på dette område, og at der vises stor tilbageholdenhed med hensyn til at gennemføre foranstaltninger imod forældrenes ønsker.

Det er imidlertid mit ønske at skabe den størst mulige klarhed om, hvordan reglerne fungerer på dette område, og jeg har derfor, som jeg tidligere har meddelt her i tinget, bedt en gruppe af sagkyndige om at gennemgå reglerne og på grundlag af denne gennemgang overveje, om reglerne er hensigtsmæssige, eller om de bør søges udbygget. Når resultatet af disse overvejelser foreligger, vil jeg tage stilling til, om lovændringer på området må anses for nødvendige.

Forespørgeren (Wamberg) (FP):

Jeg kan give socialministeren ret i, at det er et meget vanskeligt område, denne forespørgsel drejer sig om, men jeg kan også af socialministerens udtalelser slutte, at socialministeren nærer en nærmest ubegrænset tiltro til børneværnene, og denne tiltro deler jeg ikke. Når socialministeren siger, at hensigten er at gøre børnene, der fjernes, til fuldgyldige medlemmer af fremtidens samfund, så skylder socialministeren os en forklaring på, hvad det er for et fremtidens samfund børnene skal gøres velegnede til at være medlemmer af.

Socialministeren nævnte også, at begge love bygger på, at de folkevalgte børneværn må anses for at være de bedst egnede, og omtalte den historiske udvikling, der har

ført frem til vedtagelsen af disse love. Jeg tror, man dér må erindre sig, at ser man det i det historiske lys, var der på det tidlige tidspunkt en væsentlig større respekt for grundloven, end der er i dag, og derfor er det et spørgsmål, om de bestemmelser i retning af retsbeskyttelse, der eksisterer i den lovgivning, vi har, er tilstrækkelige, og det mener jeg altså ikke er tilfældet.

Videre sagde socialministeren, at børneværnene foretager meget grundige undersøgelser før indgreb, og gjorde nøje rede for, hvor grundige disse undersøgelser skal være. Det forekommer mig, at vi inden for de allersidste dage har fået nok så kraftigt demonstreret, at undersøgelsernes grundighed lader noget tilbage at ønske for en lang række børneværns vedkommende i dette land i hvert fald.

Socialministeren gennemgik også proceduren og omtalte, hvordan en beslutning skal træffes i børneværnet med 2/3 flertal, nævnte også, at der skal være en underretsdommer nærværende, men glemte at fortælle, at underretsdommeren ingen stemmeret har, og at det er børneværnet, der suverænt træffer afgørelse, selv imod en dommers råd til børneværnet. Hvis man så endda kunne stole på, at denne procedure blev fulgt, men det forekommer mig også, at vi har et meget frisk eksempel på, at dette ikke er tilfældet, når beslutningerne træffes og kan meddeles på tryk, to dage før mødet afholdes.

Appellmulighederne blev også omtalt. Jeg føler mig yderst utryk ved de lange tidsfrister, før f.eks. den sociale ankestyrelse skal træffe afgørelse: 8 uger kan være længe, specielt når det drejer sig om små børn. Dét kunne jeg ønske mig, om socialministeren ville oplyse, i hvor mange tilfælde den sociale ankestyrelse ændrer afgørelser truffet af børneværnene.

Socialministeren omtalte også som dokumentation for den tryghed, socialministeren gav udtryk for at føle over for den funktion, børneværnene og den sociale ankestyrelse udøver, at af ca. 2.000 tilfælde accepterede forældrene i ca. 1/3 af tilfældene, at børnene blev fjernet fra hjemmene, og tog det som et udtryk for, at der eksisterer et godt samarbejde mellem børneværn og forældre. Jeg tillader mig at sætte spørgsmålstegn ved, om den konklusion er rigtig.